

СТАРМАЛИ

ГОДИНА VII.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Преплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

ПОСЛЕ КОНФЕРЕНЦИЈЕ СРПСКИХ ПРВАКА,

која се држала у Будим Пешти.

К'о год што „Застава“ не зна да нам каже
Све како се збило при претресу мњења,
Него мора да нам извештаје даје
Само од чувења, —
Тако ни „Стармали“ незна ништа више
Већ што му је неко
Из публике рек'о.
Тако чусмо (што нам прибележит' вреди)
Да су сви прваци, без разлике боје,
Били здраво бледи.

Јо бледило ово речитије збори,
Него што би могли многи разговори.
Бледило се 'вако само онда роди
Кад ко и сам сумња да ли добро ходи.

Према тој бледоћи, ох Србине друже,
Испада ми бојно из руке оружје.
Ал од стида мога, кад би нешто сплео,
То би данас био голем румен вео, —
Њим бих радо застр'о од очију света,
Не закључке нове српског нобил'тета,
Већ би њиме застр'о неправду голему
Коју до сад Србин трпљаше у свему,
Са пештанских виса,
Од премногих Тиса.
Застр'о би њиме титрање са правом
Које сваки мрвак богодано има:
Да свој себи буде, — а то с' право само
Одриче Србима.
Застр'о би њиме грдње и пакости
Што се штампом сеју, под закриљем моћи,

Па продиру хуком чак у наше кости,
— Сваки дан сведочи.
Застр'о би њиме, велом мога срама,
Љуте стреле, што их има хиљадама,
Неке с' већ у грудма правице нам свете,
А друге су спремне да у њу улете.

То кад би се велом неким обавило,
Кад би с' обавило као да није било, —
Те кад би се дало болном душом снити
Да, што ј' до сад било, неће више бити,
Е, тад би се смело невештим корац'ма
Упутити руљом за нашим првац'ма;
Онда б' и ја им'о над и веру многу —
— Овако — не могу.

Скочине прваци, и то надалеко, —
Али народ јоште није ништа рек'о;
А рећи ће скоро, прилике ће наћи —
Ил ће ћутат' само, и то нешто значи.

Неће народ никад празан ветар вијат', . . .
Но и програм сваки може се развијат';
Није срамно прећи с доброга на боље,
Али ваља разлога и срца и воље.

Нека народ збори, није му првиче,
Нек народ пресуди, та њега се тиче,
Нека из искуства променице црпи —
Само нек не чини што образ не трпи.

Стармали.

Шетња по Новом Саду. CLXXVII.

Кад се какав велики господин у Будапешти или иначе где у Мађарској забуни, те тури своје дугачке прсте у туђе чикмеце, пуно банака, те му се ове за господске прсте прилепе, онда мађарске новине, што их Чивути пишу и издају, таки похите, да дотичнога господина свим могућим начином оправдају, а главни им је мотив обично то, да исти господин није ту крађу при чистој свести учинио, него му је ум у онај пар био помућен.

Тако и сада приликом најновије крађе у мађарском министарству, тврде гласила пештанског чивутског јавног мњења, да је Генцки померио памећу, дакле му се не може замерити, што је злочин учинио.

Овај начин правдања сасвим је добар, те бих ја врло наклоњен био, да тим начином сматрам за оправдане и многе друге злочине и рђава дела, која се догађају.

На пример.

— Господину Јединчевићу не може се замерити, што је написао ону дерну посланицу и оно што „попије луче“, јер у онај пар, кад је он те ствари писао није био при чистој свести.

— Господин Никола Капларовић је пао, као што је познато, али не само са столице, него са много вишега места: он је пао с крушке.

— Господин Воденичаревић би рад био да своју министарску столицу добро осигура, те би хтео да ју ваљано ограда, но му за тај посао фали једна даска.

— Господина — бандија понела је опет недавно лађа у Будапешту, но га је код Даља негде опет упустила и тако му се не може замерити, јер је понешен па упуштен.

— Онога попа у В., што је оставио мртваца на по пута, па отишао да продужи ручак код владике, не треба осудити, него га извинити, јер ваља знати, да он пати од сајферванзина.

— Писца Н., што је опет недавно украо нешто из туђе књиге, па под својим именом издао, морамо свакојако извинити, јер има к лептоманију.

— Оне сејмене у Србији, што су ударали тесацима невинне грађане, морамо извинити, јер су и они ударени, и то обојком.

— Онај духовни пастир, што је у Орловату чинио нереди у туђој кући, тичући се туђе жене, има се извинити, јер томе пастиру нису све козе код куће.

На овај начин даде се свако рђаво дело извинити и тако следује из тога, да и нема злочинаца на свету, све је то само нехотице учињено: ако ко кога превари томе није он крив, јер је луд био у ономе тренутку; ако се ко даје употребити за гадно оруђе, није он томе крив; ако ко напише рђаву књигу, није он крив, јер нема довољно памети; ако ко похара туђу касу, нема ту ни мало његове кривице, јер не може сваки имати 15 фунти мозга; ако ко пише дотичне чланке у „Виделу“ нека му се не замери, јер ту престаје свака комбинација, то иде онако инстинктивно, као дотичној животињи да једе чкаљ и т. д.

С тога дакле нека нико не осуђује оне људе, који зла чине, него нека одмах потражи извину у пештанским чивутским новинама, па ће све злочинце наћи потпуно оправдане, невинне и чисте као голубове, особито ако су ти тобожни кривци од оне врсте људи, што имају мало велики и грбав нос и што увек разбирају, где се може шта јефтино купити, а скупо продати. Коршамстер динер!

Аб.

ПОДЛИСТАК

Јоцика и Мицика.

Чудесно прикљученије у три чина.

(Свршетак.)

Ићи ће даклем и он у Г. а највише тога ради што је чуо да ће и Мицика ићи.

Освану и Илијн-дан. Дан бејаше изврстан, ведро као сребро. Јоцика добио таљиге, добио и коња, а сам ће „кучирати.“ Знате, то је нобл! Обукао је већ и беле панталоне, бели пруслук и црни капут, пак ће тако сасвим у наради у Г. само да обуче још онај дугачки капут прашине ради, пак хајдац! Само не ће још да се крене, док не види кад ће се и Мицика кренути. Више се пута тога ради прошетао поред Мицичиног двора. Кад ал' наједанпут опази где се кола и код ње спремају. Е сад је време. Оде даклем кући, седне на таљиге, па терај!

Дан је као што рекосмо био диван, само што се око подне по гдекоји облачак могао видети.

Питујући већ је смишљао како ће с Мициком прву четворку играти и том јој приликом открити своју љубав. Но од И. до Г. има прилична пута. Кад је превалио

већ половину пута, покрену се у једанпут неки ветар. Облаци се стадоши ступњавати — и мало, мало па и киша поче најпре кап по кап, ал' се и у брзо претвори у пљусак. Ех, помислите малера за нашег Јоцику, односно за његове беле панталоне. Но он их је ипак прилично сачувао које покровцем, а које сеном. После једно три четврти часа и киша стаде.

Чешће се освртао да види иде л' Мицика, ил' се можда вратила, — и у један мах опази нека кола из далека. Е то ће бити за цело Мицика, а и ко би други био!?

Кола су му све ближе и ближе долазила, а и најпосле позна Мицику, њену другарицу, и Мицикиног оца. То је опазио пењући се на неки брег.

„Е, Јоцка, сад пожури ако неси рад да те обићу!“

У то стиже на врх брега. Погледа доле, ал' има шта и видети! До се претворио у жуто море. Безобразна баретина пружила се пуста, пак му младом пута препречила (Видите само како сам се ту песнички изразио!)

Е шта сад да ради!? Да је обилази, — дуго му је, стићи ће га, па можда и обићи, него куд ће, шта ће нег терај преко баре.

Коњ лепо пође, — ал кад би сред баре, а коњ стаде.

„Ће! ќе!“ — јест, ал' барна ни макац. Потегне га шибати, ал' барна у место да крене, леже у бару.

У Ш Т И П Ц И.

§. „Српски глас“ узима, да је донесени нови програм будапештанске конференције „плод размишљања и саветовања саме српске народне странке“ — е па нашто онда Кикиндска општа конференција кад је „српска народна странка“ већ донела своје закључке?!

⊙ Кад 40 чланова конференције могу по томе чинити „српску народну странку“, онда би могли примити и онај предлог синодског пројекта, да од сада буде на народном сабору само 40 чланова!

= Кад је предлог Миле Милосављевића о осигурању наших народних фондова на конференцији нађен за излишан, онда су нам без сумње излишни и фондови.

□ У Београдском Тингл-танглу показује се као чудо неки сејмен, који још није добио орден св. Саве.

△ Један будапештански филолог наводи нове доказе, да премудра греческа реч „Ника“ заиста значи победа.

□ Акције београдске „Народне банке“ јако скачу. Само неке пазе да не сломију ногу, као оно акције „Прве српске банке.“

+ Због неке брошуре, која се не допада господи напредњачкој у Београду, позатварали су неке, на које сумњају да су ју написали. Па онда би најсигур-

„Е, сад мог белаја,“ рече Јоцика. Још ће се мрцина удавити. Гле, грца!“ . . . Куд ће, шта ће већ дај изувај се, засукуј беле панталоне, па дижи барну. До душе беле панталоне малко ће се изгужвати, — ал шта ће. Спусти се дакле у бару. Ухвати за рукуницу па почне дизати. Таман се он успе из све снаге, а барна ђипи, па некако захвати и Јоцку, па пљес! с њиме у бару.

„А мој побро, таке јаде ма'ни!“ Једва сиромач дође некако к себи од чуда големога, пак се диже из баре, ал' опази нека кола крај баре, а у коли неке жеске, које се све савијају од смеха.

И барна окрену главу, и он гледи ко се то њима смеје.

То је била Мицика и њена другарица.

Кола зазвртаху мало боље, па око баре одоше управо у Г.

А наш сиромач Јоцика ухвати свог несретног барну за кајасе, навије га, па терај натраг у Ириг.

А да шта је знао сиромач.

III. Памет у главу.

Јоцика је ишао редовно у своју писарницу. Радио је као никад дотле. Читао је кад год би само времена добио,

није било, повешати или салветом удавити све оне, који знају писати, те ће међу њима зацело бити и онај злочинац што је брошуру написао.

⊗ Папа се поплашио, да неће морати ићи и з Рима. Па шта ће му фалити! Шта фали Абердару, што је морао отићи из Рима? Ено му нуде у Београду министарску столицу; тако ће Стојан и папи наћи какво место у цркви, помоћу карловачког благослова.

⊙ Иду нам и Цвети, кад многе шибамо врбицом да порасту. У Србији шибају господа народно стрпљење, не би л' порасло.

✱ Само је опасно, што шибају тамо и радикалце; зар се не боје, да услед тога и њихов број не порасте.

⊙ Па кад су Срби у Будапешти тако лепо могли конферисати, зашто се не би онда могао и Карловачки сабор у Будапешти држати? Хотел „Хунгарија“ би имао и за њега места!

= Боже мој, да ли у хотелу „Хунгарија“ има келнера, који чисто вино Србима точе?

× Само се бојим да се конференција бирача у Вел. Кикинди, што ће имати да одобри нови хотел-хунгарски програм, не сазове баш на велики петак, јер тога је дана и сам Христос спаситељ морао горку чашу да испије!

Аб.

па неке законике, неке наредбе и т. д. Само му је чело нешто увек суморно било, баш као што беху они облаци, што оног кобног дана направише ону проклету бару. Па неје се више онако ни облачио као пре, — напротив носио је са свим скромно одело. Ал' за то је сав свој дуг одужио. Прође тако богме читава година дана!

Једног лепог јесењег дана нестане нашег Јоцике. Говорили су да је отишао у Митровицу. Ал' шта ће тамо? Но после три дана дође натраг, и показа нам сведоштво о положеном бележничком испиту. За то је он ишао у Митровицу! У сведошци беху исписане и ове речи: „с одликом.“

Непотраја дуго а Јоцика би изабран у М. за бележника.

Онога дана кад је био Јоцика потврђен за бележника, бијаше у кући г. П. велико весеље. Мицика је била — испрошена и прстенована.

А знате ли за кога?

Та за нашег Јоцику.

Јоцика и Мицика данас сретно и задовољно живе.

Кажу само да је и сам Јоцика казивао, да му је онда кад га је оно коњ у бару срушио, бумбар кроз нос излетео из главе, пак му после ушла у место бумбара — памет у главу!

Ј Г. 1884.

Д. П—ћ

Ђира. Ја држим, да је уредник „Заставе“ много комотније могао прећи у новостворени логор, да није собом повукао и „Заставу“ на којој леже силни лаворови и трнови венци од пуних деветнаест године.

Спира. Па да шта је требао урадити?

Ђира. Није моје никога да учим: али ја би у том случају овако урадио: Запитао бих, еда ли има још кога који хоће да се под Заставом овом верно до издиханија бори!? Ако има, она је богом и историјом ваша. Ево вам је, — а нова гарда ће нову заставу да гради.

Спира. Бога ми то би баш лепо и са свим у реду било.

Ђира. Кажу да се без доказа осуђени Пера Теодоровић сада са душом бори, тако је оболео. Па зар нема влада ни толико срца, да га бар сада краљевом помиловању препоручи?

Спира. Ђути, Ђиро, то не може бити. Јер овој је влади до тога стало, да свету покажу, е се у њиховим казаматама може и природном смрћу, и без чаршава и салвета умрети.

П у с л и ц е

Приметили су неки, да у оном броју „Заставе“ који је изашао баш кад се држала конференција у Пешти, није било ни речи о тој тако важној ствари али зато је био ту грдан чланак о осветлењу са гасом. Но поред све те грдне количине гаса, остаде нам нерасветљена она тама, која нам баш тада на очи паде.

Била је негда „Преса“, али Немцима не беше довољно независна, за то „створише“ Нову слободну Пресу.“ Код нас је то друкчије, ми ако не будемо задовољни са садашњом „Заставом“, морали би створити „Стару слободну“ „Заставу.“

Нека господа у Пешти и томе се надају, да ће се сада крв и нож, мржња и бес завргнути између народне странке и новопресалдумивних њихових другова. Но ма како да испадне пресуда кикидскога збора, ту радост не треба тој господи да учинимо, Могли би се већ сада заверити, ако дође до борбе, да ћемо се само чистим уверењем, штедњом и разлозима борити. То је скроман предлог „Стармалов.“

Сад ни „Видело“ нема куд него се нада да ће народна банка напредовати. Хоће, ако бог да, — само што сте ви о друкчем напредовању сањали.

Даклем Бизмарк хоће да сиђе са министарске столице. Хм! А да није наумио да скочи на астал?

На II. лањском састанку београдског Лекарског друштва 26 фебр. 1883. (види записника број 8.) реферирше доктор Хирш о шарлаху и јавља, „да су сад сви симптоми тако благи, да деца скоро на ногама одлеже.“ — (Не знамо дали се дешава и који случај да дете шарлах лежећи одстоји.)

Проба пера.

X.

Безлобноје уподобленије.

Има егземплара
Смирених отаца,
У којих је трбу,
Као права каца;
У њег може стати
Вина грдна маса,
А и обруч ту је —
У виду појаса.

XI.

Мој кукавни дукат.

Имао сам у џепу
Један дукат сам,
И то обрезао.
Моро' сам та разбити, —
Чивут гледа танко,
Гледа га и преврће,
Понда рече: Манко
Одбио ми „Sechs percent“ —
Ох жалосно стање!
Хришћан мора да плаћа
И за обрезање.

XII.

Expediens.

П . . Андрија тужи се
Да му ј' мала плаћа,
За то радо одлази
Где је свињска даћа.
Ту имаде изобиљ
Кобасица, вина:
Кад се људи напију
Буде и батина.
Да не мора сведочит'
Ако буде крви,
Он је наш'о expediens:
— Опије се први.

Омар*)

*) Све се бојим због мога дерног имена да не испадне једаред штампарска погрешка, у место „Омар“ да слагач не сложи „Омир“. Јер ма да сам и ја наумио написати ил'јаду (оваких ситница) ипак водем бити жив Омар, него мртав Омир.
Омар.

Бука. Е па живила Будапештанска конференција!

Шука. А шта ти даје повода томе усклику?

Бука. Па ево стоји у „Српству“, да је та конференција решила, да бечкеречки програм сахрани.

Шука. А шта то значи?

Бука. Да га сачува.

Шука. Е мој брајко, читај само тај чланак даље, па ћеш видети да то „сахранити“ значи погрешности, уклонати.

Бука. (Разрогачи очи). Гле бога ми, имаш право. Онда је то шта друго!

Бука. Даклем на конференцији одбише предлог Миле Милосављевића, да се т. ј. потражи осигурање наших фондова; а зашто?

Шука. Јер веле да се то по себи разуме.

Бука. Па ја бих онда пре изоставио тачку прву, да ћемо т. ј. потпомагати развијтак угарске државе, јер за то се пре може рећи да се по себи разуме, кад смо угарски држављани!

Бука. Па кад су она господа напустила сад бечкеречки програм, како ће се звати сад овај њихов нови програм?

Шука. Е па Будапештански програм!

Бука. Ал до сада смо се канда бојали будапештанских политичких програма!

Аб.

И В Е Р Ј Е.

У хотелу „Европи“ у О. беше код велеуважене госпође С. мало друштво.

Госпођа је становала у салону, у ком беше гласовир и то једини гласовир у целоме хотелу.

На жељу друштва седе госпођа С. за гласовир и одсвира красно и вешто неколико пијеса.

Кад је свршила не могаху присутне госпе да се нахвале вештине и дивног свирања.

На то ће госпођа С. смећећи се:

— Па зар ви не знате, да сам ја најбоља свирачица у целој Европи?

Присутни се на ово мало тргну. Признаваху у себи до душе, да госпођа С. врло вешто свира, али опет ће то много рећи и изгледа претерано, да она сама себе хвали, да је највештија свирачица у целој Европи.

Оштроумна госпођа С. поћута мало, гледећи их и читајући им из очију, како је држе за нескромну и онда ће им тек решити загонетку овако:

— Овде у хотелу Европи ја сам сама која свирам у гласовир, дакле видите да сам у целој

Европи ја најбоља свирачица (јер нема ни горе ни боље од мене.)

Сараднику или уреднику српскот листа може увек лако да пасира какав малер, и то не само од правих Мађара него и од других.

Тако је и мени ономад пасирало.

Био сам атакиран од једнога господина у позоришној рештаурацији

Олакшавајућа је околност, што се десило у — рештаурацији.

„Ко теби даје извештаје о томе, шта се догађа у мојој —, у моме заводу?“

То је било строго питање, после класичних и етикетних назива: лаж, безобразлук, балавац и т. д.

— Не могу вам казати истину, господине. Да сам у томе стању у ком сте ви, ја бих можда по оној латинској пословици и казао вам истину! Овако збогом! (Оволико за сада.)

Ономад читамо у огласу по новинама, да ће бити концерат у позоришној дворани. Цена: у првом и другом реду 2 фор.

— Добро, дајте ми једну карту у првом реду.

Кад на концерат, а оно пред првим редом стоје два пуна реда столица, дакле је први ред био у право трећи; а у огласу стоји, да је трећи ред 1 ф. 50 новч., а не 2 ф.

Но то је све ништа, само кад смо имали прилике да се уверимо, да први ред може бити и трећи! То је нека математичко-физичка игра.

При конституирању вршачке општине гласао је један бирач за Софију Перовску, Жељабова, Михајлова, и т. д. да дођу у општински одбор.

Та зар је мало динамита било већ у вршачкој општини, него да још и из православне Русије уносимо.

И зар нема ни једног вршачког сина, који је био у Русији и тамо науке своје свршио и докторат положио, па да напише какву брошуру или посланицу, која је тако исто намерна да распршти све што је српско, да се не би морали покојници руски трудити!? Аб.

Питање, — У свако доба сувремено.

Мудри људи прописују

Сиромашним људма меру;

Па свакоме саветују:

Да се пружа прем' губеру.

Ал рец'те ми, мудри људи,

А тако вам божја вера,

Шта да радим ја сиромак,

Који немам ни губера?

Један безгуберник у име свију осталих.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Ево већ плода!

На младој воћкици изненаднога обрта, коју су наши прваци у Будим: Пешти засадили, пре него што је и цветала ево се већ показаше два плода.

Први плод. Тисина трумбета (: „Pester Lloyd“:) вели тако трећи дан после комференције овако; све је то лепо у том програму, само једино ми (:т. ј. тамо они:) не разумемо, каквих тегоба и потраживања могу имати Срби у Угарској. (:кад то нису разумели до сада, од сада ће, чини ми се још мање:).

Други плод. У 7035. броју „Neue freie Presse“ има допис из Пеште, у ком се смешка на одлуке српских првака. Таки за тим вели се да ће се хрватски сабор можда распустити, па ако на ново избори не буду по вољи, онда ће бан да жари и паљи и без сабора. Сад нам је вели лако, од како се и Срби утичу влади под скут. — Даклем Хрватској се прети бичем који је сплетен од српске попустљивости. Но познато је да у хрватској не живе само Хрвати него и Срби и тако ми можемо лепо дочекати како ће пештанска господа Србе Србима да туку (:тешко маљу, тешко и наковњу!)

Оваких плодова на овој новој воћци биће без сумње још и више, и ми нећемо пропустити, да по каткад прстом на њих пружимо.

Опасан друг.

Једног лепог јутра, стајао је управитељ неке „менажерије“ задубљен у мисли, пред једном гостионицом у некој Калифорнијској варошици, кад му приступи један повисок човек са опаљеним лицем и запита:

— Јестели ви господар дивљих животиња?

Управитељ климне главом за знак да јесте.

— Добро, рекне брђанин, ја би хтео да вам продам једног великог калифорнијског лава.

— Имали добар апетит?

— Јоште какав! његов апетит је тако велик, да скоро све једе. За то сам га и назвао Јајгулдом. Моји суседи се јако боје, кад Јајгулда одрешим. —

— Јели дивљи? — Како?

— Дивљи? То истина није. Али штогод нађе то једе. Тако нп. када сам се једнога дана са весеља вратио, нисам могао наћи своју тетку; а Јајгулд је био тако дебео да га ја још никад нисам видио таквог. —

Те пошто је за два дана изгапљао све укусице (харнадле) и зубе, то дођосмо до закључка, да се Јајгулд играо са тетком и да ју је појео. —

— Дали је тетка била од женине стране? запита управитељ премишљајући.

— Јесте! Моја жена беше испрва врло љутита, и захтевала је, да Јајгулда с места убијем; али ја је одговорим, и рекнем јој да је Јајгулд тешко сварио стару тетку, а можда је наследио и њену болест, него да се изравнамо.

— Па јели се изравнала?

— Јесте, после неког времена умирила се, особито, када је видила, да се Јајгулд радо играо с децом. — Мало после тога, једног јутра недође ми пуница на доручак —

ви треба да знате, да је сва родбина моје жене била у мојој кући — када је потражисмо, нађосмо њену „бароку“, на једној столици покрај њенога кревета. Јајгулд домили до нас, опружи свој језик, који је чудновато изгледао, а то од лекова које је моја пуница узимала против цигеричне болести — то закључисмо, да је Јајгулд пуницу заједно са оделом појео, и тиме оптеретио стомак. —

— Тако је бар изгледало, рече управитељ.

— Можете си преставити, да је стара, — ја говорим о својој жени — подигла велику вику; шта више, она донесе моју двоцевку, и тела се осветити Јајгулду. Ја јој пак рекох: праведни Бог смиловао се и на своју животињу, та одкуд може знати јадно живиначе, да је грех, појести стару пуницу? Има још доста људи који неће то сматрати за грех. Све је то провиђење вишњег; кога Бог воле онога и казни. „Несвети се јер је моја освета ја ћу вратити“ говори господ — и када сам још дуго тако говорио, и споменуо медаљу, коју смо добили као награду за Јајгулда на једној животињској изложби, умирила се моја жена. —

— Шта се даље догодило?

— Једнога дана изађе мој шогор, да купи шећера заједно са Јајгулдом. Он не дође натраг, само Јајгулд и пошто смо приметили да је Јајгулд толико широк колико је износило тело мога шогора, то је било јасно да је и њега појео. —

— Како сте овога пута умирили вашу жену?

— Ја сам јој обећао, да ћу Јајгулда везати, али му нисам могао да купим ланац, те једнога дана небеше ни моје жене код куће, када сам се из вароши вратио. — Ја дадох Јајгулду једну фунту прашка за повраћање; али све, што сам приметио да је избацио напоље, беху цицеле и „мидер“ моје жене. Ја све ове ствари положим у сандук, и окитим Јајгулда многим венцима, те сам га водио поред сандука, да би погреб увеличао. Како вам то изгледа?

— Морало је бити врло тужно.

— Сви су плакали. Сва околина је говорила, да таког погребца још није видила; али ме моји пријатељи натераше да вежем Јајгулда. —

— Никакво чудо, што хоћете да продате ту неживотињу, рече управитељ. —

— Ја би хтео а и неби. Због његових лепих дела сећаћу се Јајгулда, и верујте ми није ми баш мило што морам да продајем гробницу мојих милих и драгих. Јајгулд је моју жену и сву њену родбину отпратио у неки виши бољи свет, он сада нема више никаква посла — и он се тако рећи преживео. Ако ми пак добро платите, добићете Јајгулда. —

— Они се погодише. Те када је управитељ исплатио заискани новац рече:

— Ја сам намислио да путујем у Утах, и држим да ће ми један од Мормонаца доста платити за Јајгулда. —

— Као кућевни љубимац у једној Мормонској кући где има двадесет пуница. Јајгулд ће вам доста новаца донети, и пошто је велик изглед да ће те у Утаху много заслужити, то молим једну улазницу у вашу „менажерију.“

— Добивши улазницу оде даље својим путем. —

Спаљивање мртваца — или сахрањивање.

Питали брат Леку
 (:можда тек од шале:):
 Бил он вол'о да га
 После смрти спале;
 Или можда томе
 Он налази мане,
 Те би вол'о да га
 У земљу саране?

Одговори Лека:
 То с' код мене мења;
 У тој ствари нисам
 Увек једног мњења:
 Зими, кад је цича,
 Те пуца камење,
 Е, онда бих глас'о
 И ја за спалење;
 А у лето, кад је
 Псећи топло доба,
 Тад ми с' чини боља
 Хладовина гроба.

Г—н.

Метусалим.

Метусалим је живео 969 година, Јест, — ал он се оженио у својој 180-тој години. Једне новине докажују, да би сваки човек могао дочекати Метусалимову старост, само нека се не ожени пре своје 180-те године.

Дуг смрти.

Кад се разболео неки шаљивчина дошао му је и свештеник, па видевши да је опасно болан рече му: е није вајде, сви ми морамо одужити дуг смрти. Сад се то од вас иште.

Насмеја се шаљивчина и рече: Ја би тај дуг радо одужио, само кад би га могао плаћати у месечним ратама“.

Из бербернице.

Један доброћудан и шаљив господин плаћао је увек 20 новчића своме берберу за бријање. Ономад дође он опет у берберницу; берберин га брије, али га случајно малчицо посече кад га је за тим умно, обрисао и напудерисао, господин извади 40 новч. и даде их берберину, на што се овај мало зачуди.

„Но, но, немојте се чудити“ рече доброћудни господин, — „двадесет новаца плаћам за бријање а други двадесет за пуштање крви.“

А ја о!

Кад се деда Гавра у својој 70-ој години оженио узевши за жену лепу младу девојку, запита он лечника: Шта мислите, господине, могу ли се надати деци?

Лечник му одговори: Надати се деци! — то баш не, али могли би се бојати да ћете их имати.

Два се господина споречкали у кавани, један ће рећи напослетку:

Знате л' ви шта, љубезни мој, ја се немам воље с вама дишпутирати, а још мање вређати вас; али ако ви мислите, да сте ви то, што сам ја, онда сте ви прави магарац!“

Млад човек дође банкеру да проси кћер у овог, те ће му рећи: Господине! Модерне околности ме извињавају, што сам тако слободан, да вас најучтивije запитам, колико мираза намеравате дати вашој гђци кћери?

Банкер (прспредеи трговац) одговори: Ах, мој драги господине, исто тако и мени модерни одношаји дозвољавају, да вас поверљиво запитам, колико ви сума сумарум дугова имате?

Неки кондуктер на жељезници рећи ће једном путнику, који је против забране пушио у женском купеу:

Господине! Ако сте ради у овом купеу да пушите, а ви или изволите бацити вашу цигару кроз прозор или пређите у други купеу? Д. Б.

ТРАЖЕ СЕ „СТАРМАЛОГА“ ЗА 1883.

Следећи бројеви:

6-ти, 7-ми, и 19-ти.

За сваки поједини цео и иоле чисто сачувани број плаћа се 20 новч. Ко има и жели продати нека у крстоплету одмах пошље ма који од горе наведених бројева, па ће му се новац опремити.

Администрација „Стармалог.“

доноси у своме петом броју за 1884. ове чланке:
 1. Како Јапанци ручају (са сликом). 2. Матори врабац — Приповеда М—н Ј—ћ. — 3. Писма своме другу, о српским обичајима у Пећи, од Никодима С. Савића. 4. Молитва (песма од Симеона Попића.) 5. Из штеначког живота долиног (песма са 6 слика). 6.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалог“ од почетка до данас.

Јаје у флаши (са сликом). 7. Кукавица, од Миодрага. 8. Мали Која, од Симеона Попића. 9. Који је извукао бољу срећку? Приповетка; посрбио Браца Мита. 10. Даштања. 11. Решење даштања. 12. Чика Јовина пошта.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien, IX. Postlangasse Nr 56. — „Невен“ чика Јовин лист излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. За Србију и Црну гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шиље се на адресу: **Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.**

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР

за 1884.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ
У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМЕ САДУ.

Прво ц. кр. прив. Дунавско паробродско друштво.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1884. до
од 1. априла даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИСИ: Средом и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10^{3/4} сах. пре подне.

Н. Сад. 30 марта 1884.

Агенција.

Прво ц. кр. прив. Дунавско паробродско друштво.

П. Н.

Од доленазначенога дана почињући издавање се између НОВОГ САДА и КАРЛОВАЦА-ЗЕМУНА-БЕОГРАДА карте за тамо и навраг по спуштеној цени, и то по овој:

	I. место	II. место:
Од Н. Сада у Карловце и навраг ф.	— 62 н. ф.	— 41 н.
„ „ „ Земун „ „ „	3. 77 н. „	2. 51 н.
„ „ „ Београд „ „ „	4. 13 н. „	2. 82 н.

Нови Сад, 27 марта 1884. Агенција

ШТАМПАРИЈА А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ.

ОГЛАСИ.

Слободан сам пошт. публици до знања ставити, да сам своју помодну галантеријску и белог еснапа трговину са пролетњом робом потпуно снабдео.

Нарочито препоручујем велики избор **сунцобрана, Лепеза, Чарапа, Вулова у бојама и т. д.** Особито обраћам пажњу поштов. публике на моје велико стовариште готових

ЖЕНСКИХ МАНТЛЕТА И ОГРТАЧА ЗА КИШУ

по најновијој фазони просто и богато израђених, све послугом солидном а ценом најнижом утврђеном. —

Препоручујући своју трговину пошт. публици остајем на услузи

Стева Димитријевић

трговац „Код златне Кугле“ главна улица
у Новоме Саду

2—6

КАСЕ

по најновијој американској системи

сигурне од ватре и харе

из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Нарудбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

5—33